

2 A 7/2000 - 75

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudců JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Marie Turkové v právní věci žalobce **Ing. Vladimíra Filipa**, bytem Stinná 51, Brno, zastoupeného JUDr. Věrou Soldánovou, advokátkou se sídlem v Brně, Orlík 14, Brno, proti žalovanému **Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže**, Joštova 8, Brno, o žalobě na přezkoumání rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, ze dne 4.5.2000 č.j. 2 R 39/98, 2 R 10/00-Ju,

t a k t o :

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Dne 10.7.2000 napadla u Vrchního soudu v Olomouci žaloba, kterou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne

4.5.2000 č.j. 2 R 39/98, 2 R 10/00 – Ju. Tímto rozhodnutím bylo potvrzeno rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. S 117/98-150/2188/98-ji ze dne 29.10.1998. Prvostupňovým rozhodnutím byl zamítnut návrh žalobce na přezkoumání rozhodnutí zadavatele Celního ředitelství Brno ze dne 17.8.1998, o námitkách ze dne 10.8.1998 proti jeho rozhodnutí o výběru nejnižší nabídky, oznámeného uchazečům dopisem ze dne 30.7.1998 ve veřejné zakázce „Stravenky“, zadávané výzvou více zájemcům podle § 49 odst. 1 zák. č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek v platném znění (dále jen „zákon“).

Žalobce uvádí, že hodnocení nabídek neproběhlo objektivně, když rozhodujícím hodnotícím kritériem měl být počet smluvních provozoven přijímajících stravenky uchazeče v určité oblasti. Avšak hodnocení zadavatelem proběhlo v případě uchazeče Sodexho Pass podle seznamu provozoven, který neodpovídá realitě a byl zmanipulován. Existovaly totiž dva různé seznamy smluvních provozoven Sodexho Pass, jeden obsahuje smluvní provozovny seřazené podle okresů a druhý obsahuje pouze zadavatelem jmenovaná města, avšak tento druhý seznam je upraven tak, že do požadovaných měst je připsáno velké množství smluvních provozoven, které sem nepatří a jejichž započtení v konečném důsledku ovlivňuje pořadí hodnocení uchazečů (pod nadpisem „Brno“ jsou k provozovnám na brněnském náměstí Svobody připsány provozovny na náměstí Svobody v Oslavanech, v Modřicích a ve Vyškově, dále v Pohořelicích a Buchlovicích, bez informace, že tyto provozovny nejsou z Brna). Zatímco podle původních seznamů měl uchazeč Sodexho Pass o 249 provozoven více než žalobce, po vyřazení nesprávně uvedených provozoven má v oblasti I. naopak o 167 provozoven více žalobce. Žalovaný se nezabýval problémem, zda zadavatel mohl posoudit vhodnost provozoven pro dojíždění nebo služební cesty, když v seznamech nebyly obce uvedeny takovýmto způsobem. Poukázal také na předchozí rozhodnutí žalovaného ze dne 18.5.1998 č.j. S 25/98-150/847/98-ji ve vztahu k prvnímu zadání stejné veřejné zakázky, ze dne 20.1.1998, které bylo žalovaným zrušeno a nejasné vymezení hodnocených oblastí uvedeno jako jeden z kritizovaných nedostatků. Nyní tento fakt zůstává stranou pozornosti žalovaného. Další nezákonnost spatřuje v informaci o plnění zakázky, která v době rozhodnutí zadavatele nemohla být známa. Zadavatel podle § 57 odst. 4 zákona nesmí do doby nabytí právní moci rozhodnutí o návrhu na přezkoumání rozhodnutí zadavatele orgánem dohledu ukončit posuzování a hodnocení nabídek a uzavřít

smlouvu, což se podle žalobce vztahuje také na situaci, kdy rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno rozsudkem soudu a plnění uzavřené smlouvy mělo být od tohoto data přinejmenším pozastaveno nebo smlouva zrušena, neboť pravomocné rozhodnutí přestalo existovat. Žalovaný se nezabýval faktem, že provozovny z jiných měst a obcí byly uchazečem Sodexho Pass zařazeny do seznamu pod rubriku určitého města bez uvedení obce, jen s uvedením ulice a čísla, jde o jednání směřující k vyvolání omylu zadavatele. Samostatnou část žaloby věnoval žalobce stanovisku, že bylo povinností žalovaného zrušit zadání, které neodpovídá zákonu, a to z úřední povinnosti, když všechny okolnosti nasvědčují tomu, že předmět veřejné zakázky je stále týž jako v případě poprvé vyhlášené veřejné zakázky ze dne 20.1.1998, tj. uzavření smlouvy na dobu neurčitou. Počet 125 000 ks stravenek v nominální hodnotě 40,- Kč je stanoven účelově s cílem obejít zákon. Zadavatel zadal zakázku souhrnně za všechna pracoviště, která mu podléhají a výsledný objem veřejné zakázky tak značně přesahuje limit pro možnost zadání výzvou více zájemcům. Výzva nebyla rozdělena, rozděleno bylo teprve zadání zakázky. Rozhodující je předpokládaný finanční závazek vyplývající z výzvy. Prokazuje se úmysl zadavatele zadat zakázku tak, aby se vyhnul vyhlášení obchodní veřejné soutěže.

Žalovaný uvedl, že z nabídek uchazečů a z dokumentace o zadání veřejné zakázky bylo zjištěno, že nabídka vítězného uchazeče Sodexho Pass obsahovala více provozoven než nabídka žalobce, a proto jí bylo hodnotícím orgánem zadavatele přiřazeno více bodů. Zadavatel je povinen vycházet jen z údajů a z podkladů obsažených v nabídkách uchazečů. Pokud některý z uchazečů uvede v nabídce nepravdivé údaje a tato skutečnost vyjde dodatečně najevo, nese odpovědnost tento uchazeč vůči zadavateli, přičemž mu hrozí sankce podle jiných právních předpisů než zákona o zadávání veřejných zakázek, neboť úřad kontroluje pouze postup zadavatele. Uvedl, že veřejná zakázka již byla splněna na konci měsíce března 2000.

Ze správního spisu, který žalovaný soudu předložil, vyplynuly tyto rozhodné skutečnosti.

Dne 29.6.1998 byla adresována zadavatelem výzva zájemcům o veřejnou zakázku podle § 49 odst. 1 zákona, když předmětem veřejné zakázky byly stravenky v nominální

hodnotě 40,-Kč dodávané průběžně dle potřeby jednotlivých pracovišť zadavatele. Jednotlivé zakázky budou realizovány na základě písemných nebo telefonických objednávek jednotlivých pracovišť zadavatele. Způsob a hodnocení nabídek je uveden podle následujících kritérií a) počet provozoven a stravovacích zařízení přijímajících stravenky uchazeče v těchto oblastech: I. Brno, Žďár nad Sázavou, Blansko, Hodonín, Znojmo, Třebíč, Jihlava; II. Břeclav, Lanžhot; b) výše nabídkové ceny: celkem 125 000 ks stravenek v nominální hodnotě 40,- Kč; c) způsob dodání: dovoz, osobní odběr. Pod požadavky na jednotný způsob zpracování nabídky včetně platebních podmínek je uveden jmenovitý seznam provozoven a stravovacích zařízení ve stanovených oblastech, včetně součtu počtu provozoven, dále nabídková cena v Kč a uvedený způsob dodávek stravenek. Pod platebními podmínkami je uvedena lhůta do 30ti dnů po obdržení faktury. Ze spisu zadavatele o zadání veřejné zakázky, který je přílohou správního spisu, je patrné, že výzva byla zaslána pěti zájemcům.

Žalobce přípisem z 8.7.1998 žádal o upřesnění, zda oblast I. lze chápat jako souhrn okresů vyjmenovaných okresních měst. Obdržel odpověď z 13.7.1998, že oblast I. zahrnuje všechna vyjmenovaná města. Dopisem ze dne 31.8.1998 zadavatel sdělil orgánu dohledu, že „v zadání zakázky jsou stanoveny dvě oblasti, kdy každá je vymezena jmenovitým seznamem měst, které do této oblasti spadají. O tom, že tyto oblasti byly vymezeny jednoznačně svědčí i došlé nabídky jednotlivých oblastech. Jako doplňující údaje jsou v některých nabídkách uvedeny počty provozoven v okolí těchto měst, které však nebyly součástí hodnocení. Zakázka tedy byla hodnocena podle vyhlášených kritérií“. Ze zápisu z jednání komise pro otevírání obálek a posouzení nabídek je zřejmé, že byla hodnocena celkem tři kritéria, a to počet provozoven, výše nabídkové ceny a způsob dodání. Výše nabídkové ceny i způsob dodání byl hodnocen prakticky u všech nabídek shodným počtem bodů. V oblasti I. je u žalobce uvedeno 1358 provozoven a u vítěze soutěže 1532 provozoven. V oblasti II. je nejvíce provozoven uvedeno u nabídky společnosti SYAS a.s. Šitbořice. Dopisem ze dne 30.7.1998 byla oznámena nejvýhodnější nabídka, a to v oblasti I. firma Sodexo Pass, v oblasti II. firma SYAS Šitbořice. K tomuto oznámení uplatnil žalobce námitky podle § 53 zákona dnem 10.8.1998. K námitkám vyjádřil své stanovisko zadavatel dne 17.8.1998, když konstatoval, že porušení zákona neshledal. Žalobce podal návrh na

zahájení řízení o přezkoumání rozhodnutí zadavatele veřejné zakázky orgánem dohledu. Žalobce spatřoval nezákonnost rozhodnutí v okolnostech, které se obsahově shodují s podanou žalobou.

Žalovaný vydal dne 29.10.1998 rozhodnutí pod č.j. S 117/98 –150/2188/98-ji, kterým podaný návrh zamítl a rozhodnutí zadavatele potvrdil. V důvodech svého rozhodnutí uvedl, že předchozím rozhodnutím úřadu ze dne 18.5.1998 č.j. S 25/98-150/847/98-ji bylo zrušeno rozhodnutí téhož zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky ve veřejné zakázce na dodávku stravenek v požadovaných hodnotách – podle potřeby a bylo uloženo zadavateli nové zadání veřejné zakázky, kteroužto povinnost zadavatel splnil, když odeslal výzvu více zájemcům. Nebylo mu uloženo, aby veřejnou zakázku na nákup stravenek zadal obchodní veřejnou soutěží. Poukázal také na ustanovení § 54 písm. a) zákona, podle kterého námitky nejsou přípustné proti rozhodnutí zadavatele o způsobu zadávání veřejné zakázky. Možnost rozdělení veřejné zakázky na dílčí plnění byla vyjádřena již prvním kritériem hodnocení, a to počtem provozoven stravovacích zařízení přijímajících stravenky ve dvou stanovených oblastech při současném vyhrazení práva na výběr dílčí nabídky. Nabídky pak byly hodnoceny podle všech kritérií uvedených ve výzvě a u každého z kritérií zadavatel stanovil jeho váhu. V postupu zadavatele při posuzování a hodnocení nabídek nebylo shledáno žádné porušení zákona. Orgán dohledu přitom za zadavatele nerozhoduje a do procesu výběru nejvhodnější nabídky vstupuje pouze v případech, když zjistí, že postup zadavatele při zadávání veřejné zakázky nebyl v souladu se zákonem a porušení zákona zadavatelem mělo vliv na výběr nejvhodnější nabídky. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce včas rozklad, o němž bylo rozhodnuto žalovaným dne 5.2.1999 pod č.j. 2 R 39/98-Ku, tak, že byl zamítnut. V podané žalobě proti druhostupňovému rozhodnutí žalovaného Vrchní soud v Olomouci rozsudkem ze dne 30.8.1999 sp. zn. 2 A 4/99 toto rozhodnutí zrušil a vrátil k dalšímu řízení, když bylo žalobci odepřeno nahlédnout do spisu s poukazem na obchodní tajemství, které obsahují nabídky ostatních uchazečů. V dalším řízení žalobce uplatnil námitku, že uchazeč Sodexo Pass měl podle původního seznamu o 249 provozoven více než žalobce, avšak po vyřazení nesprávně uvedených provozoven má v oblasti I. o 167 více právě žalobce. Žalovaný rozhodl o rozkladu tak, že rozhodnutí druhostupňového orgánu ze dne 29.10.1998 potvrdil a podaný rozklad zamítl. V důvodech svého rozhodnutí uvedl, že volba konkrétního způsobu zadání je plně v kompetenci zadavatele, pokud budou dodrženy finanční limity

stanovené pro daný způsob zadání veřejné zakázky. Tato zakázka nepřesáhla 5.000 000,- Kč bez DPH ve smyslu § 32 zákona. Poukázal dále na to, že veřejná zakázka byla splněna.

Soud přezkoumal rozhodnutí žalovaného včetně řízení, které mu předcházelo, a žalobu neshledal důvodnou.

Ve správním soudnictví přezkoumávají soudy na základě žalob nebo opravných prostředků zákonnost rozhodnutí orgánů veřejné správy. Podle § 249 odst. 1 o.s.ř. řízení se zahajuje na návrh, který se nazývá žalobou. Podle druhého odstavce žaloba musí obsahovat označení rozhodnutí správního orgánu, které napadá, vyjádření v jakém rozsahu se toto rozhodnutí napadá, uvedení důvodů, v čem žalobce spatřuje nezákonnost rozhodnutí správního orgánu a jaký konečný návrh činí.

Podle § 250i odst. 1 o.s.ř. při přezkoumání zákonnosti rozhodnutí je pro soud rozhodující skutkový stav, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí. Dokazování se neprovádí. Podle třetího odstavce k vadám řízení před správním orgánem soud přihlídně jen, jestliže vzniklé vady mohly mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Podle § 245 odst. 2 o.s.ř. u rozhodnutí, které správní orgán vydal na základě zákonem povolené volné úvahy (správní uvážení), přezkoumává soud pouze, zda takové rozhodnutí nevybočuje z mezí a hledisek zákonem stanovených.

Posuzování veřejné zakázky a zákonnosti postupu zadavatele, jakož i žalovaného, je třeba provádět podle zákona č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek ve znění zákona č. 148/1996 Sb. a zákona č. 93/1998 Sb., neboť k výzvě zájemcům o veřejnou zakázku došlo dne 29.6.1998, tudíž k zahájení zadávání veřejných zakázek došlo podle předpisů platných před dnem účinnosti zákona č. 28/2000 Sb..

Podle § 59 je-li podán návrh na přezkoumání rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky orgán dohledu po jeho přezkoumání a) rozhodnutí zadavatele zruší, shledá-li návrh důvodným, zadavateli určí provést nový výběr, popřípadě uloží nové zadání veřejné zakázky; b) návrh zamítne a rozhodnutí zadavatele potvrdí, neshledá-li porušení zákona.

Lze souhlasit s výtkou žalobce, že není možné podmiňovat postup orgánu dohledu podle části čtvrté, hlavy III. a priori tím, v jaké fázi plnění se předmětná zakázka nachází. V posuzovaném případě sice byla na základě výběru nejvhodnější nabídky s vítězem uzavřena smlouva, to však neznamená, že by potřeba plnění předmětu zakázky, byť jeho části, zanikla, neboť podmínky soutěže i smlouva samotná předpokládají dodávku stravenek podle potřeby, tedy nedošlo k vyčerpání obsahu předmětu nabídky jednorázovým plněním (srov. 2A 7/96 VS O), jak aspoň plyne z obsahu spisu.

Podle § 57 odst. 4 věta první zákona, je-li podán návrh včas, neběží zadávací lhůta, včetně prodloužení podle § 40 odst. 1 a § 41 odst. 1 a 2, po dobu od podání návrhu do doby nabytí právní moci rozhodnutí o návrhu a zadavatel nesmí ukončit posuzování a hodnocení nabídek a uzavřít smlouvu. Pro daný případ koncepční výklad citovaného ustanovení není nepostradatelný. Soud z vlastní evidence a z obsahu spisu zjistil, že rozhodnutí žalovaného ze dne 5.2.1999 č.j. 2 R 39/98 – Ku spolu s rozhodnutím prvostupňovým, nabylo právní moci dne 10.2.1999. Žaloba napadající rozhodnutí žalovaného byla podána u Vrchního soudu v Olomouci dne 8.4.1999, avšak smlouva s vítězem veřejné zakázky byla podepsána již dne 17.3.1999. Za této situace nelze shledat porušení zákona v jednání zadavatele, neboť tomu ustanovení § 57 odst. 4 zákona poté, co orgán dohledu pravomocně rozhodl o návrhu podle § 57 odst. 1 zákona, uzavřít smlouvu nezabraňuje. Zákon nepředpokládá neplatnost uzavřené smlouvy nebo její zrušení v návaznosti na rozhodnutí soudu o zákonnosti rozhodnutí orgánu dohledu. Za daných okolností zadavatel mohl uzavřít smlouvu s vítězem ve veřejné zakázce, a ta nebyla stížena sankcí neplatnosti (pozastavení, zrušení apod.), ani v případě pozdějšího zrušení rozhodnutí žalovaného.

Podle § 52 odst. 1 zákona, dohled na dodržování zákona při zadávání veřejných zakázek spočívá zejména a) v přezkoumávání námitek uchazečů vznesených proti úkonům

zadavatele, b) v kontrole postupu zadavatelů při zadávání veřejných zakázek stanovených tímto zákonem, c) v účasti zástupců orgánu dohledu při otevírání obálek s nabídkami, d) v zabezpečování statistických údajů o zadávání veřejných zakázek a jejich zveřejňování, e) v ukládání sankcí podle hlavy IV.. Podle § 54 písm. a) však námitky nejsou přípustné proti rozhodnutí zadavatele o způsobu zadání veřejné zakázky. Zákon tak výslovně vylučuje z působnosti žalovaného výše námitky uchazečů podle § 52 odst. 1, písm. a) zákona. Způsob zadání veřejné zakázky však může být předmětem rozhodování orgánu dohledu podle § 60 zákona, jestliže zadání – vyhlášení nebo průběh a postupy zadavatele vedoucí k výběru nejvhodnější nabídky, jsou provedeny v rozporu se zákonem a jeho výběr není dosaženo v souladu se zákonem nebo v rozporu s ním. Zákon přitom stanoví kritéria, podle nichž smí orgán dohledu poměřovat zákonnost postupu. Tato jsou obsažena v ustanoveních § 3, § 49 – 50 zákona. Bylo by však nad rámec zákonného zmocnění, pokud by se orgán dohledu zabýval např. vhodností či účelností zvoleného postupu zadání veřejné zakázky. Tím by již nahrazoval funkci samotného zadavatele a k tomu zákon nesměřuje. Výzva více zájemcům o veřejnou zakázku k podání nabídky podle § 49 zákona byla učiněna v souladu s finančním limitem uvedeným v § 3 odst. 2 zákona, což žalovaný registroval, a tudíž oprávněně neměl důvod shledat porušení zákona zadavatele. Výše budoucího peněžitého závazku ve smyslu § 3 odst. 2 zákona se stanoví nikoli z rozsahu výzvy, nýbrž ze smlouvy. Tomu plně odpovídá dikce § 3 odst. 2 zákona, podle kterého zadavatel je povinen vyhlásit obchodní veřejnou soutěž, jestliže výše budoucího peněžitého závazku ze smlouvy bez daně z přidané hodnoty, jde-li o nemovitost, s výjimkou nájmu, nebo o soubor strojů nebo zařízení tvořící samostatný funkční celek, přesáhne 20 000 000,- Kč a v ostatních případech 5 000 000,- Kč. V tom se soud s argumentací žalobce rozchází. Nelze také porovnávat předchozí či jiná zadání veřejných zakázek, neboť orgánu dohledu přísluší dohlížet nad konkrétním případem.

Zadavatel při hodnocení nabídek vycházel z údajů o počtu provozoven, jak vyplynuly z předložených nabídek. Přestože v požadavcích na jednotný způsob zpracování nabídky v bodu V. si vymínil kromě jmenovitého seznamu provozoven a stravovacích zařízení ve stanovených oblastech také součet počtu provozoven, málokterý uchazeč toto beze zbytku splnil. Pro oblast I. pak uchazeč SYAS Jihlava uvedl 227 provozoven, ačkoliv skutečný počet

pro tuto oblast činil 144 provozoven, uchazeč Le Cheques Déjeuner uvedl 555 provozoven, zadavatel však do tabulky hodnocení jich určil 470. Oba uchazeči evidentně do svého součtu zahrnuli i provozovny v rámci okresů příslušného města. Podaný počet provozoven se shodoval s číslem 496, jak jej zaznamenal zadavatel u uchazeče Restkupon, ale i žalobce (1358). Naopak uchazeč Sodexho Pass předložil různé seznamy, a to brožuru s názvem „Seznam smluvních provozoven Sodexho Pass“ z roku 1998, dále seznam provozoven cca 110 obcí a konečně seznam provozoven s nadpisy Brno, Žďár nad Sázavou, Blansko, Hodonín, Znojmo, Třebíč a Jihlava. Zadavatel do tabulky hodnocení uvedl celkem 1532 provozoven. Jestliže tedy zadavatel rozhodl, že nejvhodnější nabídkou je právě nabídka Sodexho Pass, která tak převýšila svým počtem ostatní uchazeče, nedopustil se porušení zákona. Z obsahu předloženého seznamu, který svým označením odpovídal vymezené oblasti I. (městům shora uváděným) nebylo znatelné, že by provozovny měly být situovány mimo tuto oblast (žalobcem zejména zpochybňované území města Brna). V postupu zadavatele porušení zákona shledat nelze. Nezákonným nemůže být shledáno jeho rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky, které vycházelo z hodnocení, jak bylo učiněno na základě zveřejněných kritérií. Proto ani nelze nezákonným shledat rozhodnutí žalovaného, když ten postupoval podle § 59 písm. b) zákona a neshledal porušení zákona zadavatelem.

Mimo rámec tohoto řízení o přezkum rozhodnutí orgánu dohledu zůstává proto námitka žalobce o zmanipulování seznamu provozoven či jednání směřující k vyvolání omylu zadavatele.

Pravomoc žalovaného orgánu dohledu nesahá tak daleko, aby mohl svým rozhodnutím posoudit vlastní obsah nabídek a zastoupit zadavatele v jeho roli vybrat nejvhodnější nabídku. Tuto hranici nemůže zadavatel překročit; rozhodl tedy jediným možným způsobem, totiž návrh zamítnout a rozhodnutí zadavatele potvrdit. Na této skutečnosti nic nezmění ani spekulace žalovaného vyjádřená v napadeném rozhodnutí o tom, že „bylo plně v kompetenci zadavatele, pokud hodnotil provozovny i v okolí uvedených měst, protože předmětné hodnotící kritérium takový výklad umožňuje“. Zadavatel však popřel, že by hodnotil počty provozoven mimo města vymezející oblasti, což potvrzuje srovnání uchazeči uváděných počtů provozoven a počtů, jak je stanovil v hodnotící tabulce

zadavatel. Z toho je zřejmé, že bral v úvahu jen ty provozovny, které byly uchazeči uváděny pod hesly vymezených měst, nikoli mimo ně či v rámci jejich okresů.

Ze všech těchto důvodů lze uzavřít, že žalovaný zákon neporušil, jestliže v daném případě postupoval podle § 59 písm. b) zákona a rozhodnutí zadavatele potvrdil a návrh žalobce zamítnul.

Soud tedy neshledal žádné důvody, které by svědčily o nezákonnosti postupu žalovaného, a proto žalobu, jako nedůvodnou zamítl, neboť rozhodnutí žalovaného je v souladu se zákonem (§ 250j odst. 1 o.s.ř.).

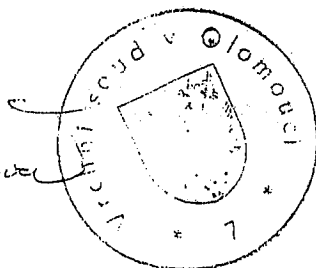
Soud jednal bez nařízeného jednání na základě souhlasu vysloveného oběma účastníky řízení ve smyslu § 250f o.s.ř..

O nákladech řízení rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá na jejich náhradu právo, neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému tato náhrada ze zákona nenáleží (§ 250k odst. 1 o.s.ř. a contr.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku není přípustný opravný prostředek (§ 250j odst. 4 o.s.ř.)

V Olomouci dne 7. září 2000

Za správnost vyhotovení:
H. Nykodýmová

JUDr. Václav Novotný, v.r.
předseda senátu